

NIKI SMIT

EXTRA:
interview met acteurs
Nola Kemper en Valentijn Avé

100% COCO
NEW YORK

#STYLETIGER

filmeditie

De Fontein

NIKI SMIT

100% COCO
NEW YORK

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

YOLO

Q&A TEEN VOGUE UNIVERSITY

Student: Coco

Leeftijd: 13 jaar

Woonplaats: Amsterdam

Land: Nederland

Beroep vader: ~~Maakt we brillen~~ Ontwerper/kunstenaar

Beroep moeder: Advocaat

Vertel iets over jezelf:

Ik ben Coco, ik woon in Amsterdam en ik zit in de brugklas.

Ik heb mijn eigen modeblog, *The Style Tiger!* Op mijn blog post ik foto's van mijn outfits. De meeste kleren maak ik zelf. Zo knip ik bijvoorbeeld jurkjes doormidden en maak er jasjes van of verbouw ik een lange avondjurk tot korte Twiggy-dress.

Dit najaar heb ik meegedaan aan het televisieprogramma MTV's *Fashionbloggers*. Ik zat bij de drie finalisten en de laatste opdrachten waren in Parijs! Dat was erg oh la la, très chic en *fantastique*. Ik hou van Parijs. ♥

In het weekend help ik vaak in de vintagewinkel Boudoir de Paris.

Ik heb superduperveel zin in de Teen Vogue University!!! Het is echt mijn droom om later modeontwerpster te worden.

Beschrijf je favoriete kledingstukken: Vintage jurkjes, kniekousen, hotpants en kimonojasjes. All Stars.

Mooiste kleuren: Alle felle kleuren en zalmroze.

Mooiste stoffen: Fluweel, satijn, tweed. Wollige stoffen.

Gordijnen.

Mooiste prints: Pied-de-poule en luipaard. Bretonse streepjes.

Favoriete ontwerpers: Coco Chanel, Viktor & Rolf en Moschino.

Stijliconen: Twiggy, Audrey Hepburn, Willow Smith en Lily-Rose Depp.

Steden: Parijs en New York, of courrrse.

Kunstenaars: Piet Paris en Andy Warhol.

Muziek: Taylor Swift.

Films: Coco avant Chanel en Funny Face met Audrey Hepburn.

Alle modedocumentaires, zoals Marc Jacobs & Louis Vuitton en die over Chanel. Minions. ♥

Tijdschriften: Vogue en Teen Vogue! Lula Magazine, Franse Glamour.

Websites: lookbook.nu, voguerunway.com, asos.com en glamourparis.com.

YouTube: SoUrbanGirl, Zoella, British Vogue en MyLifeAsEva.

Instagram: @voguerunway, @drmartensofficial, @tokyofashion,

@lush_nl, @moschino, @marcjacobs, @choupettesdiary,

@emoijishopuk. 😊

Maandag 23 december

7.00 Home

Hello, it's me! Alive and kickin' from New York City! In mijn badjas in de keuken van mijn nieuwe huis in East Village. En straks drink ik mijn eerste kopje thee in onze vensterbank met vers uitzicht op EAST 9th Street. YES.

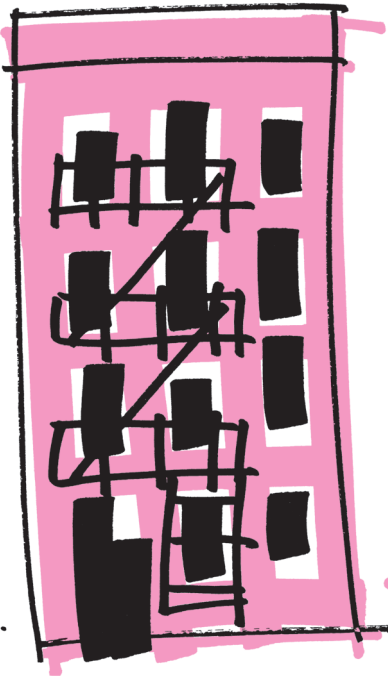
7.10 In de vensterbank

Gistermiddag ben ik met mijn moeder en Fred, haar vriend, aangekomen op Kennedy Airport. Na een halfuur zaten we in een gele New York City-taxi. (!!!) Een halfuur later zagen we de eerste wolkenkrabbers van de stad en reden we recht op mijn binnenkort favoriete grondgebied af: MAN-HAT-TAN! Ik had op slag buikpijn. Fijne buikpijn. Kriebels zoals je die voelt als je knetterverliefd bent.

Het was al donker, maar er waren overal lichtjes. Lichtjes van de wolkenkrabbers, van de winkels, knipperende reclameborden en kerstbomen met honderden lampjes, zelfs onze straat was versierd met kabels vol gekleurde lampjes. Nadat de taxi ons had afgezet, liep mama de stomerij naast het huis binnen om de sleutel op te halen. Ondertussen wachtte ik even op onze nieuwe stoep. Dit was dus mijn nieuwe straat. Ik keek naar boven, op de derde verdieping zag ik de ramen van ons nieuwe appartement. Toen mijn moeder terugkwam met de sleutel, griste ik deze snel uit haar hand en opende mijn nieuwe voordeur. Fred sjuowde alle koffers voor ons naar boven en daarna ging hij meteen op zoek naar een supermarkt. Mama maakte als eerste mijn bed op. Zodra het paarse laken om het matras zat, ging ik even liggen om te kijken hoe

dat voelt, slapen in New York. Blijkbaar ben ik toen direct in slaap gevallen. En nu dus klaarrrrwakker.

Ons nieuwe huis is piepklein, maar very very New Yorkie. De woonkamer is zes meter lang en vier meter breed. In mijn slaapkamer passen alleen een bed, een kast en een piepklein tafeltje. De kamer van mama en Fred is ook erg miniatuur. Door het raam van de woonkamer zie je de brandtrap die aan de voorgevel van ons pand hangt. Zo stoerrr.

Mijn moeder en meneer Hulleman, ik bedoel Fred, slapen nog. Ik noem hem soms per ongeluk meneer Hulleman omdat hij ook de conrector is van mijn school in Amsterdam. En ik

noem hem Fred omdat hij niet mijn vader is. Mijn moeder heeft sinds een maand verkering met onze conrector, de vlam sloeg geheel onverwachts in de pan, op een ouderavond. Meneer Hulleman is heel aardig, hoor. Maar zooo geen type voor mijn moeder. Die valt normaal op het type wilde popster of kunstenaar, zoals mijn vader. Wat ook weer raar is, omdat mijn moeder zelf niet erg rock'n-roll is. Daar is ze veel te workaholic voor. Maar toch is ze nu volkomen smoorverliefd op mijn conrector. En nu zie ik hem dus met regelmaat bij ons thuis. Een verwarrende toestand. Zo weet ik inmiddels hoe hij eruitziet in zijn pyjama. Niet per se nodig om dat van je conrector te weten. Of kussend met mijn moeder. Al helemaal niet de bedoeling. Zodra ik zoenpraktijken vermoed, knijp ik dan ook direct mijn ogen dicht. Maar soms ben ik net te laat en vang ik toch een glimpje klefheid op. En klef zijn ze, niet te doen. Je zou toch denken dat ze daar wat te oud voor zijn.

Oh gosh, daar zijn ze. Mama in een minuscuul slaapjurkje en Fred in z'n boxershort. Nu weet ik dus hoe de blote bast van mijn conrector eruitziet. Hij heeft nogal veel borsthaar, en ook haar op z'n rug. Too much information. Ogen dicht.

Ik weet niet goed wat ik van de situatie Fred moet denken. En dat terwijl ik er wel van alles van vind. Zo vind ik hem bijvoorbeeld erg aardig. Ik vind het volkomen gestoord dat hij iets met mijn moeder heeft. Ik vind het fijn voor mijn moeder dat ze zo blij met hem is. Ik vind het heel raar dat hij bij ons slaapt. Door hem moet ik veel denken aan mijn vader. Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik zes jaar was. Ik kan me nauwelijks herinneren hoe het is om met een vader en een moeder in een huis te wonen. Door Fred moet ik er steeds aan

denken hoe dat zou zijn. Zou dat hetzelfde zijn zoals met Fred of anders? Eerder heb ik hier nooit over nagedacht, ik wist niet beter. Maar nu moet ik er steeds aan denken.

Mijn vader logeert nu in ons huis in Amsterdam. Hiervoor woonde hij in Londen. Mijn vader maakt wc-brillen voor heel rijke mensen. Van zo'n wc-bril kan hij een jaar leven. Eigenlijk moet ik zeggen dat hij er een jaar van zou kunnen leven. Mijn vader is niet zo goed met geld. Het eerste halfjaar leeft hij als een wandelende flappentap, de rest van de maanden is hij failliet. Vaak verhuist hij naar de stad waar zijn opdrachtgever woont. Hij heeft in Parijs, Barcelona, Dubai en New York gewoond. Volgens mijn moeder is het nogal onvolwassen om geen keuzes te maken, maar ik begrijp hem wel. Waarom zou je je hele leven in dezelfde stad gaan wonen? En hij komt regelmatig naar Amsterdam. Dan logeert hij bij mijn opa en Hercules, het hondje van opa. Het liefst zou ik willen dat mijn vader altijd bij opa woonde, dat is ook gezelliger voor opa. Hij zou ook in Amsterdam kunnen blijven wonen omdat zijn dochter daar woont. Maar zo is mijn vader gewoon niet.

Fred is brood halen. Zo is Fred. Hij is superlief voor mijn moeder en ook voor mij. Soms zou ik willen dat hij wat minder aardig was. Dan kon ik tenminste boos op hem worden. Al snap ik niet helemaal waarom ik dat zou willen. Waarom zou je boos worden op iemand die aardig is? Maar mijn hoofd wordt af en toe dus superboos. Zonder overleg met mij. Gelukkig houdt mijn hoofd zich vandaag koest. Voordat Fred naar de bakker ging, heb ik hem zelfs een high five gegeven om hem vast te bedanken.

Hij blijft bijna twee weken bij ons, daarna vliegt hij terug naar Nederland omdat onze school dan weer begint. Daar kijk ik naar uit, omdat ik dan weer samen met mama ben. Al zijn er ook dingen die ik dan ga missen. Zo kan hij lekker koken, hij is bij vlagen grappig (niet altijd bewust) en mijn moeder is ook veel vrolijker als Fred in de buurt is. Fred viert kerst bij ons. Mijn vader viert kerst in Nederland, bij opa en Hercules. Daar had ik bij willen zijn. Maar ik wil ook in New York zijn. Ik word sowieso wat raar door de kerst. Dat komt omdat ik met Kerstmis mijn oma extra mis. Mijn oma is vorig jaar overleden. Heel plotseling. Eerst was ze gewoon gezond. Daarna werd ze ziek en toen ging ze boem, dood. Geen tijd om te wennen. Dit wordt onze tweede kerst zonder oma. Ik vraag me af hoe vaak je dat nog zo zegt: Dit wordt de derde kerst zonder oma, dit wordt de vierde kerst zonder oma enzovoort. Komt er een dag waarop je weer gewoon zegt dat het kerst is? Het is ook mijn eerste kerst in New York.

7.45

Op straat zie ik mijn nieuwe buurtgenoten naar hun werk vertrekken. Met een koffiebeker in hun hand. Tegen de hekjes voor de gevels staan veel fietsen geparkeerd. Fietsen in New York! Ik dacht echt dat iedereen zich hier per taxi verplaatste of anders met *le métro* zoals in Parijs.

Ik heb drie weken extra vrij van school gekregen. Nu heb ik ruim een maand kerstvakantie, hier in New York. Nou ja, ik ben natuurlijk niet echt vrij. Want vanaf vrijdag ga ik naar de Teen Vogue University, dé school voor jong modetalent! De Teen Vogue University heeft mij gespot toen ik meedeed aan MTV's *Fashionbloggers* en me uitgenodigd om hier in New

York lessen te komen volgen. VIER weken lang modeles! Het is daar volkomen crème de la crème, en deze modetijger mag daar gewoon even wat lesjes gaan volgen.

Tijdens MTV's *Fashionbloggers* stond ik samen met Kenzo en Bibi in de finale. Kenzo won en mocht naar New York, hij vliegt nu deze kant op. Bibi en Kenzo hebben ook een modeblog. Door de wedstrijd zijn we supergoede vrienden geworden. Kenzo woont in Den Haag en Bibi in Den Bosch. Na de wedstrijd hebben we elkaar al drie keer in Nederland gezien. Het was zooveel leuker geweest als Bibi nu ook bij ons was. Samen naar school. Samen theetje drinken in de pauze. Samen leuke dingen doen in het weekend. We hebben Bibi beloofd om overal foto's van te maken en extra veel te bloggen. Kenzo's blog heet *ChicaModeuse*. Hij poseert meestal in vrouwenkleren. Nu denk je misschien aan een dragqueen in hysterische jurken, maar dat is zo niet het geval. Kenzo's stijl is strak en stijlvol. Hij draagt bijvoorbeeld perfect gesneden smokings en kleine zwarte jurkjes, wel altijd met loeihoge pumps eronder. Bibi's blog heet *My Ibiza Style*. Bibi's stijl is very *glamorous*, ze zou het zusje van Anna Nooshin kunnen zijn.

Ook mijn beste vriendin Jada heb ik beloofd om uitgebreid verslag te doen vanuit New York. We kennen elkaar pas vier maanden, maar het voelt alsof we al jaren vriendinnen zijn. Nu hebben we ook al veel meegemaakt samen. Bijvoorbeeld onze eerste dag in de brugklas. We zitten elke les naast elkaar. Jada stond er praktisch naast toen ik voor het eerst aan het zoenen was en ik heb haar veel zoenmoed ingepraat voor haar eerste kus met Bram.

En ik heb ook mijn vriendje achter moeten laten in Nederland. Vandaag hebben we vijftien dagen verkering. Het was de bedoeling dat dit straks vijftig dagen zouden worden, vijf-honderd dagen en daarna vijfduizend dagen. Maar na gisteren weet ik niet of dat gaat lukken. Bruno zit immers op een ander continent. En dat is niet het enige probleem. Voor ik vertrok, zei Bruno namelijk iets waardoor ik nu nogal in de war ben. Hij was bij mij thuis om me uit te zwaaien en hij trok me mee naar mijn slaapkamer. Ik dacht dat hij een potje wilde afscheidszoenen, maar hij werd opeens heel serieus.

‘Je moet wel genieten in New York, Coco,’ zei Bruno toen we in mijn kamer stonden.

Ik sloeg mijn armen om hem heen en drukte mijn lippen op zijn mond. Onze laatste minuten samen waren aangebroken, dus het leek me volslagen van levensbelang om die nuttig te besteden.

Maar Bruno zoende me niet direct terug. ‘We zijn pas twee weken samen, jij gaat voor vijf weken naar New York. Misschien maak je dit nooit meer mee. Laten we de draad weer oppakken als je terug bent. Je moet er echt alles uit halen daar, kleine modetijger. YOLO.’

YOLO?

Daarna gaf hij me een heel lange zoen. Toen begreep ik er al helemaal geen snars meer van. Maar er was geen tijd om om uitleg te vragen, want mijn moeder gilte naar boven dat de auto voor de deur stond.

Op de stoep hebben we nog een keer afscheid genomen. Met veel tranen. Tranen omdat ik hem ging missen, maar ook omdat het plotseling een afscheidszoen voor altijd leek.

Opeens wilde ik niet meer weg, ik wilde bij Bruno blijven. Ik had helemaal geen zin in die YOLO-toestanden.

Maar mijn vader had alle koffers in de auto gezet en riep: 'Coco, ben je eindelijk uitgezoend? Je mist je vliegtuig!' Vervolgens zat ik vol tranen naast Fred op de achterbank, mijn wangen waren pas droog toen we bij Schiphol op de Kiss & Fly stonden. En daar begon het hele tranengedoe weer opnieuw, omdat ik ook mijn vader gedag moest zeggen.

In het vliegtuig speelde mijn hoofd allemaal filmpjes af. Ik zag mezelf weer fietsen met Bruno over de grachten, slenteren door de Jordaan en zoenen in het park. Op mijn kamer. Op school. Het is me echt een raadsel wat hij met die opmerking bedoelde. Laten we de draad weer oppakken als je terug bent? Is het nu uit? En wat betekent YOLO precies? Dat Bruno zich tijdens mijn afwezigheid loslippig gaat gedragen met andere meisjes? Of wilde hij me gewoon veel plezier wensen en gebruikte hij daar nogal onhandige woorden voor?

Ik durf het niet aan mijn moeder te vragen. En al helemaal niet aan Fred.

Bruno is vast in de war. Gisteren heb ik stiekem een pluchen tijger en een kaart aan zijn moeder gegeven, die heeft ze in zijn bed gelegd. Op het kaartje heb ik allemaal hartjes getekend en tien keer *misss yoouuu* geschreven. Als hij de tijger gevonden heeft, belt hij me vast om zijn YOLO-plannen in te trekken. Alleen is het in Nederland al twee uur 's middags en heeft hij nog niets van zich laten horen.

8.30

De Teen Vogue University begint vrijdag na kerst. Doorde-
weeks hebben we van acht tot vier uur les. Op zaterdag van
acht tot twee uur. Het lesgebouw is aan Greene Street in de

wijk SoHo. Met Google Maps heb ik de straat helemaal uitgekamd. Er zitten winkels van Paul Smith, Stella McCartney en Anna Sui. Ons leslokaal is op de vierde verdieping van een wit pand, boven de winkel van Dior!! Mijn school in Nederland start iets later, op 6 januari. Dan zit Jada daar dus drie weken lang naast mijn lege stoel.

Mijn blog is al helemaal in *New York City style*. Voor mijn vertrek heb ik een banner gemaakt met de tekst: THE STYLE TIGER GOES USA. Het zou zo leuk zijn als ik nu ook volgers uit New York kreeg, fans in The United States of America! Het zou toch te stoer zijn als mensen later kunnen zeggen: ‘Oorspronkelijk komt Coco uit Nederland. Ze begon met een piepkleine blog. Maar toen verhuisde ze naar New York. Iedereen was daar fan van The Style Tiger. Coco is voor altijd in New York gebleven. Ze woont samen met haar man Bruno naast haar beste vriendin Olivia Palermo. Nu spreekt ze nog nauwelijks Nederlands, ze weet niet eens meer waar Amsterdam ligt.’

We gaan straks onze buurt verkennen. Kan ik mooi inspiratie opdoen voor mijn allereerste Style Tiger-kiekie in New York!

12.15 Cafe Mocha

Hello there! We're sitting in a very very American bar! Two blocks from our house. Onze buurt East Village is very very *amazing*. En very *cold*. Er blaast een onmogelijk gure vrieswind door de straten. Een skipak was vandaag zeker een optie geweest, maar dat zit dus niet in mijn koffer. Ik heb een omelet met spinazie en friet (!!) besteld, mama een salade en Fred ging voor de Beer & Burger-deal.

12.30

Ooooo, voor mij ligt de grootste omelet *ever* met frietjes voor een heel gezin. Jummmm. Fred zit aan een liter bier, ik hoop van harte dat hij daartegen kan. Al stelde hij net voor een T-shirt met logo van deze kroeg te kopen. Ik heb hem verzocht dit niet te doen. 'Beter geef je je geld uit aan iets met wat meer klasse, Fred,' zei ik streng.

Ik heb hem vaker van nuttig kledingadvies voorzien. Zo heb ik hem eens afgeraden zijn haar te verven. Gelukkig heeft mijn moeder hem nooit met die bruine spoeling gezien, ik denk niet dat ze geverfde lokken erg kusbaar had gevonden.

13.20 *The Bean*

Ik sta in mijn eentje (!!) in een koffietent te wachten op mijn *green tea*. Nog geen 24 uur in deze stad en ik voel me nu al volkomen New Yorkie. Na de lunch heb ik mijn moeder en Fred verzekerd dat ik best even alleen door onze buurt kan wandelen. Twee straten verderop zit een vintagewinkel met de naam Buffalo Exchange, die ziet er very Style Tiger uit. Daar ga ik natuurlijk niet met Fred naar binnen, ik wil wel een goede indruk maken op mijn nieuwe buurtgenoten. In eerste instantie zag mijn moeder dit ommetje helemaal niet zitten, maar ik heb haar uitgelegd dat ik toch moet oefenen om alleen door New York te lopen. Ik kan moeilijk de rest van de tijd vastgeplakt aan mijn moeder over straat. Straks ga ik ook alleen naar school. Dus ik mocht binnen een afgebakend gebied de boel verkennen, geen grote straten oversteken. New York is gelukkig heel handig ingedeeld. Manhattan is een soort rechthoek. De bovenkant heet Uptown, de onderkant Downtown en in het midden ligt Midtown. Van boven naar beneden zijn twaalf rechte lijnen getrokken, dat zijn de avenues.

Zo heb je 1st Avenue, 2th Avenue enzovoort. Daartussen liggen horizontaal de straten, ook die zijn hier keurig genummerd. Ons appartement ligt aan East 9th Street, tussen de eerste en de tweede avenue, hoe makkelijk kan het zijn?

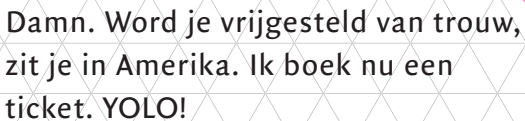
Mama heeft me al vijf berichten gestuurd om te checken of ik nog in leven ben. En dat ben ik. Alive and kickin'! Het is hier net een dorp, je hebt helemaal niet het idee dat je in een wereldstad bent. Of toch wel. Er suist hier iets ongrijpbaars rond. Iets wat je niet in Amsterdam tegenkomt. Het lijkt of er op elk gebouw, elke winkelruit, elke stoeptegels COOOOLLLL gedrukt staat. Bij elke stap die je hier zet, stroomt er een shot stralend geluk door je lichaam.

13.45

Bruno heeft me nog steeds niet gebeld. Ook niet om me te bedanken voor de tijger. Misschien heeft hij hem nog niet gevonden en ligt mijn pakje ongeopend onder zijn dekbed. Of hij is YOLO aan het doen met een ander meisje. Irrrritant.

Ferry gevraagd wat hij van dit hele vrijheid-blijheidgedoe vindt. Hij is tenslotte ook een jongen. Misschien moet je een overdosis testosteron in je lijf hebben om dit YOLO-gedoe te begrijpen.

Kreeg meteen antwoord.

Damn. Word je vrijgesteld van trouw, zit je in Amerika. Ik boek nu een ticket. YOLO!

Daar word ik dus geen steek wijzer van.

Heb ik nou wel of geen verkering?

Er staat wel een leuke jongen achter de bar.

Nou ja. Misschien is wat vrijheid, blijheid toch wel handig hier.

Mijn thee is op, ik ga nu naar Buffalo Exchange!

14.30 Home

Arrrghh. Ik heb mezelf net uit het paradijs gesleurd. Echt. Maar ik wilde niet te laat thuiskomen, omdat ik bang was dat mijn moeder dan het gehele politiekorps uit zou laten rukken om mij te zoeken. Maar de hemel heet Buffalo Exchange, weet ik nu.

De roze met oranje pui was niet te missen. Boven de ruit stond in neonletters: BUY SELL TRADE. Coole meisjes kieperden tassen vol oude kleding op de toonbank. Een verkoopster in een fluorescerend badpak, spijkersshorts en met hoge rode Nikes aan haar voeten schudde de kledingstukken een voor een uit. Vervolgens tikte ze wat in op de kassa en gaf de meisjes stapels dollars terug. Briljant. Hier kun je oude kleding verkopen en vervolgens met verse dollars nieuwe inkopen doen.

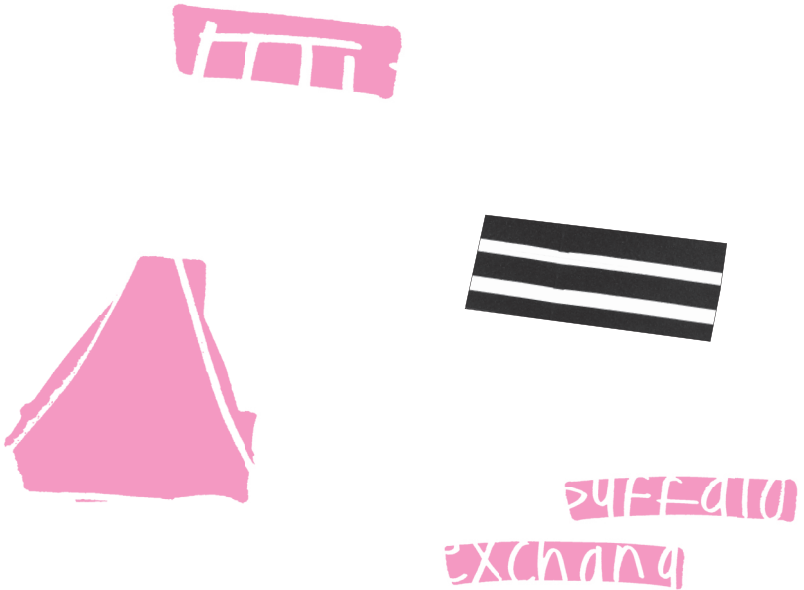
Waarom heb je dit niet in Amsterdam? Amsterdam barst van de vintagewinkels, hoor, maar daar verkopen ze vooral kleding uit de *sixties* en *eighties*. Bij de kringloop vind ik nog wel eens iets leuks van H&M of Zara, verstopt tussen een hoop rommel. De enige winkel in Nederland die hierop lijkt is Marktplaats. Maar dat is zo'n gedoe, hier kun je alles gewoon inleveren, passen en woopla met een nieuwe outfit de deur uit.

Eerst inspecteerde ik een rek met rokjes. Een spijkerrokje van Levi's voor 12 dollar, een roze *scuba skirt* van H&M voor

8 dollar en een kanten midirok van Sandro voor 24 dollar. Uit het volgende rek viste ik een te cute jurkje van Marc by Marc Jacobs voor 30 dollar. Volkomen OMG. Uiteindelijk ben ik met de jurk, een legging met gele smileys en een paar Dr. Martens een pashok in gedoken. De jurk stond perfect, dus ik heb stiekem een foto voor mijn blog gemaakt.

Thuis heb ik de foto aan mijn moeder laten zien.

‘Die is jurk is very oh la la en Style Tiger-chic,’ was haar reactie.

Het verbaasde me dat mijn moeder opeens Style Tigers spreekt. Ze liet de foto aan Fred zien.

‘Dat ziet er superdupercool uit, Coco.’

Argggghhh, ouders! Ik bedoel, mijn moeder en Fred.

Ondertussen was mama met opa aan het appen en ze vroeg me de foto in de Marc Jacobs-jurk door te sturen, zodat ze hem aan opa kon laten zien. Ik heb hem ook naar papa gestuurd met missss youuuuu erbij.

15.30 Op mijn kamer

In mijn koffer gekeken wat ik zoal kan verkopen, maar ik heb alleen mijn lievelingskleren meegenomen. Stom. Ik heb thuis stapels shirts en jurkjes liggen die ik nooit draag, beter had ik mijn koffer ingepakt met oude meuk.

15.45 Woonkamer

Kenzo is geland! Hij stuurt me net een bericht waarin vijftien keer OMG staat. En hij is nog niet eens in Manhattan. Zijn gastgezin in New York heeft hem opgehaald. Hij logeert de komende weken bij hen in de wijk Chelsea, ik ben zo benieuwd hoe zijn nieuwe huis eruitziet! Morgen gaan we meteen naar hem toe.

16.30 Op mijn kamer

Bruno heeft EINDELIJK een bericht gestuurd. Een selfie met mijn tijger. Ik heb een halfuur ademloos naar zijn gezicht gestaard. Er staan drie smileys met hartjesogen, twee raketten en een tijger bij. Stuur je die naar vrienden? Of naar je vriendin?

Ik ga nog even met mijn moeder naar de supermarkt. Fred gaat vanavond risotto met garnalen voor ons maken. Jum.

19.45 In bed

Na het eten besloot mijn hoofd toch een ommetje te maken. Ik wilde bloggen, maar Fred zei dat ik eerst met hem de afwas moest doen. Het begon me een partijtje te bliksemen in mijn hoofd. Ik bedoel, gaat hij nu opeens bepalen wat ik moet doen? Ik ben hier niet op school. Daarbij is hij mijn vader niet. Ik heb zonder een woord te zeggen de boel afgedroogd en daarna ben ik meteen in mijn bed gaan liggen.

20.00

Mijn moeder kwam nog even welterusten zeggen. Ze zegt dat ik vast last heb van een jetlag. Omdat het hier zes uur vroeger is, lig ik eigenlijk veel te laat in mijn bed. Alsof ik twee nachten doorgehaald heb in een disco. Heb ik natuurlijk ontkend. Ik bedoel, Fred deed echt onmogelijk irritant. Maar ik ben wel versleten. Ik ga toch maar slapen.

20.10

Bruno nog een berichtje gestuurd, een foto van mezelf in bed. Onder mijn dekbed, met blote schouders. Mijn haren in een waaier over mijn kussen. Hopelijk krijgt hij na het zien van deze foto spijt van zijn stomme YOLO-plan.

Nu ga ik echt slapen. Morgen gaan we naar Kenzo!

www.defonteinmeidenboeken.nl

Vijfde druk, 2019

© 2016 Niki Smit

Voor deze uitgave:

© 2016, 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en illustraties: Niki Smit

Omslagontwerp: Dave Elderenbosch en Niki Smit

Grafische verzorging: Buro van Erkelens

Auteursfoto op pagina 302: © Renée Bounin

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4939 9 (e-book 978 90 261 5023 4)

NUR 283, 284